

Gerda ile evlerimiz karşı karşıya değildi. Ayrı yerlerde, ayrı evlerde oturuyorduk. İdris ağacını bileniniz var mı? Aşılarsa kiraza ya da vişneye dönüşen bir ağaçtır bu. 1927 yılında, Etlik bağlarında tanıdım bu ağacı. Evrendeki biçim değişimini öğreten ilk doğa öğretmenidir benim için bu ağaç. Gölgesinde birlikte oturduk Gerda ile: Sıcak yaz otlarındaki sevgiyi birlikte yaktık. Gerda, Kay'ı yitirdikten sonra, üçüncü öyküde, büyücü kadının çiçekli bahçesine varır, orada, yaşlı büyücü kadına başından geçenleri, her şeyi anlatır, yaşlı kadın da, Gerda'ya üzülmemesini, kiraz yemesini, bir gün Kay'ı bulacağını söyler.

Gerda ile idris ağacı altında oturup kırın yumuşak toprağında serili mayıs kilimine bakardık, sonradan, Andersen masalında, Gerda bu çiçeklerden Kay'ın nerede olduğunu soracaktır, ben de sormuşumdur Gerda'yı hep bu çiçeklerden, adları bozkır sözlüğünde ve Andersen masalında yazılı: Zambak, öksüzurganı, kardelen, sümbüller, sarı düğünçiçeği, nergiz.

O yaz, benim güzel idris ağacıma vişne aşısı vuruldu. O zaman, Gerda'yla altına oturduğumuz ağacın değiştiğini gözlerimle gördüm, dallarının kabukları değişti, yaprakları değişti, yemişleri değişti: Yaban kirazları, vişnelere değişmişti.

Çocukluğumuza aşılana bir yabancıdır zaman. Artık idris ağacının altında değiliz. Büyükannemizin bahçesindeki bardak eriklerini de yitirdik, mor mürdümeriklerini de. Bir mayıs buluşmasını diriltmek için tüm çiçeklerin adını birer birer saymalı. Gerda da sayar. Benim saymam gerekir oysa, kendi masalında Gerda'yı yitiren benim. İmgelerle gireceğiz çocukluğumuzun ağaç altına, gölgemize: Büyücü kadının çiçekli şapkası, bir imgedir ilkönce, sonra nesneleşir, gerçekte ilişkimizi kurar, anımsamanın gizli saati çalar. Evet, büyücü kadının çiçekli bir şapkası vardı. Gerda bu şapkada tüm çiçekleri buldu. Ben de bulabilirim. Bir eksik var ama: Gül yok. Tavan arasındaki gül, bir haziranı başlatan, sevgi gülü. İdris ağacı altında birlikteyken, bir pembe yabangülü ağacı bulmuştuk, bir kertenkelenin kayıp gittiği kayanın dibinde. Bir o koparmıştı, bir ben, birbirimize yabangülleri vermiştik. Bir nesne yitimidir, kadının şapkasındaki çiçekler arasında, gül olmaması. Uzak yitiklerin korkusudur çocukluğu içine kapayan. Gül çocukluğumuzdu bizim. Nesneye dönüşen bir imgeyi yitirdik. Masalda, Gerda, kız, gülü arar. Gül bir imgedir. (Belki ilk yitirdiğimiz nesnenin bilinçaltına izdüşümüdür.) Ben Gerda'nın imgesi diyorum ona. Evde açan gülle, idris ağacının ardındaki kayanın dibinde açan yabangülü: Yitirildiklerinde nasıl imgeleşiyorlar, her masalda, çocukluğun nesnel bir yitiğinin (mutluluk gibi soyut, anne gibi somut bir nesne olabilir bu) bilinçaltına saklandığını, orada, imgesel bir soyutlukla yeniden dirildiğini görmüyor muyuz?

Andersen masalında, mutluluk ve sevgi imgesi yitik gül, şöyle bir düzenekle yeniden diriliverir, bilinçaltındaki imge, sıcak gözyaşlarıyla topraktan